

<div></div>
מסורת הש"ס
<p></p>
<p>סנהדרין לדני: ב, ג, וינחמת קדף, א, (סנהדרין סס, ד) ג"ל דלון דילנא, (שבת מו, ויזין), (סנהדרין גב, א) פאה פ"א מ"ד שבת סח, פסחים ט, (סנהדרין פ"א מ"א, ט) פאה פ"ג מ"ד מ"ד (חולין קלז, א) (סנהדרין כז, ב) ושיך לעיל דף מטז, א, גי' מהר"מ אית דילפי ועמדו שני אנשים מעל פי שנים עדים ואית דילפי שנים מושארו שני אנשים במתנה מה להלן אנשים ולא נשים אף כהן אנשים ולא נשים כג"ל ושיין גאשאר"י ר"פ שבעת העדות וע' בתוס' ציבמות פ' מהולן מה: ד"ה מי לא טבלה וע' רש"י, (ונו' טיובת וסו' יצימות וסו' ד"ה מי לא טבלה וסו' ב"ק טז, ד"ה אשר וסו' גאשאר"י שבעת טט: ד"ה שבעות וסו' גיטין פח: ד"ה ולא, ט) ונו"י טיובת וסו' ב"ב מג, ד"ה וליסלקון, (ונו"י ש"ס וסו' יומא ב"ק טז, ד"ה שפלטין וסו' עירובין כח: ד"ה ראשונים, ט) ג"ל מילא, (ג"ל כלל, ט) כהל, ונפסחים מה: והוא משנה ו' פ"ח דטהרות, ק) ג"ל שס,</p>
<div></div>

תורה אור השלם

- ונגשו הדברים בני לוי כי כם בחר יי אליהו לשרתו ולבדך בשם יי ועל פייהם יייה כל ריב וכל גננ:
- וביום ה'קראת בו בשר דני יטמא: ויקרא גי יד
- ואם פרוח תפרח ה'צרעת בעור בטהתה וצרעתה את כל עור הגוף מראשו ועד רגליו לכל מקראה עצי הבהמה: ויקרא גי יב
- אדם כי יייה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת ויהיה בעור בשרו לגנע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מקבני הכהנים: ויקרא יב

<div></div>
הנהגות הב"ח
<p>(א) גמ' ואם היו כסס: (ב) רש"י ד"ה מלטה אינה מתבטלת כאלה: (ג) חוס' ד"ה כל הכשר וכו' ומעמדו לא אנשים שני שני מעל פי: (ד) ד"ה שזעק וכו' ואע"ג שהובא אל אהרן הכהן או אל אחד עד שיפסלו מלגסו:</p>

<div></div>
גלוין הש"ס
<p>(א) דהנן מלכות בצל"ם, ה' דל' מצינו ממתין גלפני' ה' הממלך גללס עיין גר"ש שס:</p>

<div></div>
לעזי רש"י
<p>קד"ג: כרכוס.‏ גיטיר"א [גישר"א].‏ איטטיס, סטקל (צנח, שמשושור'ס מפיחים צנצ, קרישפיל"א". עולש.</p>

<div></div>
מוסף רש"י
<p>הלכה כסתם משנה. רבי הוא סידר השטות וספולה נדרי חסד וסיוו ענייני שאלן סתם וסא הוכיז לו אומת עליה: כדי שאל יהי שטיה מפי יסוד ונחלץ כאלו נשגו מפי המרוצים ויעשו נמנון (בבבא ב, א) לאתווי סומא באחת מעיניו. ורי"מ היא דמקיש ריעוס לנגעים (סנהדרין ד), סתמא אחרינא אשכח. דמכשר סומין (שם), דנין ביהם. משא ומתן של דין (שם ו), מלך וסא (שם), סטקל (צנח, שמשורש'ס מפיחים צנצ, קרישפיל"א". עולש.</p>

<div></div>
מוסף רש"י
<p>געדנין כוותיה (שם) דמכשר לה. ללכת דננין גלילה, גבי הלכתא דדיני. כנסהדרין מילא רבי גבי דיני ממוטות ש"מ עוקר הוא למילך מיני, דלתי הלא דלן דקביר נדה מילא רבי אנב גרנא, דמתיא הסם כי הני מילי טובא כפרק גא סומן, הלך לאו אליהו דסלגתא סתם, אלא משום דמלךר ומי הקך דמנו אלהדי, כנון כל שמיזי כרלשית גאן חייב כממנות וסין חייב כרלשית גאן, ודסומיה טובא (שם), כל שהוא אוכל וכו'. דגבי פאה קזי כתיב, מה קזי מיוחד שיש בו כל אלו (שבת טו), ונשמר. שאינו מושקף ומקפידין עליו לנצוריו (פסחים ג), ונכנסים לקיום, שממתיקס ימים ימים (שם), למעוטי ספיחיו סטיס וקוצה. שטומדים לנגע, וסא נקט ספיחים, דלון דרך ללוקטן כשנה שומעים אלא לטוף ד' וי' שנים שהשקיען מתפשטין כחזק ומשכיחין וטוש שולן עוקר, והא דנקט ותי ולא נקט שאל מתיס שאין ראחן לאלילה, משום דלאידי דגבי שפיעות מתי להו דיש לכן שפיעות, נקט הכה כדפליא ומועשר לימטה, לשון רבתי הלוי (שבת טח): או: ספיחי סטיס וקוצה קשין לאלילה, אכל סטיס וקוצה שאליס ספיחים חזו לאלילה, סטיס, מוריק"א קריגין, קולת, וישימיר"ס (פסחים ג): או: סטיס, ורש"י, קולת, וירלג"א (שבת שם), למעוטי תאנה. מלטה אינה מתבטלת כאלה, אלא ו' גמורה היא וסאית ואלה גלירה כל ימות הקץ (פסחים שם), למעוטי ירק. כנון לשם וקפלטווס (שבת שם), וארילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני. וכי מקון כננ דלירה, לא פלג כפירות האילן וירק מן מין למין (שם) מלגבות. שורות שנין ירק לירק (חורין קלז), פאה מכל אחת ואחת. מן המלגבות, שיריק שנין מלגן מלגלן הספק לפאה דירה, לירק איט ככלל פאה חוץ מן השומים והגללים, כדמתן כל שהוא אוכל ושומר מכניסו לקיום, ואמרינן מכניסו לקיום פרט לירק, ומיזיו שומין וצללים מניסן לקיום (חורין קלז).</p>

רבי מאיר היא. דפסיל סומא כלחת מעיניו לדון: שלא כסומין. אפילו סומא כלחת מעיניו: **דכתיב לכל מראה עיני הכהן**. עד דליכא כולו מראה: **ומה ריצים שלא כקרוצים**. דנפקא לן^י מלא יומתו אבות על בנים (דברים כד) אף נגעים אין כהן רואה נגע קרובו: **וגומרין גלילה**. אלמא לא מקשינן ריצים לנגעים דכתיב וביס הראות כו כשר וכי היכי דלענין לילה לא מקיש לענין סומא נמי לא מקיש: **ססמא דרצים עדיף**. היא דלעיל אוקמינן כר"מ דיחיד הוא: דקסני לה גבי הלכא דדיני. כנסהדרין דקא מיירי כולי מסכתא דדינין הילך עיקר היא אכל הך לא מתן לה הכא גבי נדה אלא אנב גרנא דנקט כיולא **בו: מתנני' כל שחיב כמעשרות מטמא סומאס אוכלין**. דלון לך חיב כמעשר אלא אוכל: **גמ'** כזכה כתיב (ויקרא טז) ובקולרסם את קזיר וגו' דומיא דקזיר דמכניסו לקיום ואיכא כל הני: **מכניסו לקיום. שאדם יכול לאזרו: (מעוטי ספיחי פטיס וקוצה**. דלון אוכל אלא מין כנע: **סטיס. קרוז': קוצה**. גיטרס"ר. ולא ידענא אמאי נקט ספיחים וכמדומה לי שהראשונים רלויס לאכילה: **תאנה**. אינה וס) משגלה כאלה: **ואילו לקיטסו כאלה**. דממעט תאנה ומכניסו לקיום דממעט ירק: **לא קסני**. אלמא תאנה וירק חייצין כמעשר מדרבנן דמדלורייתא לא מייחצי אלא דגן ומירוס ויזאר: **שומיס וצללים**. מכניסן לקיום לפיכך חייצים כפאה: **מלגבות**. שורות: **מכל אחד ואחד**.

דייק הויעז כין שורה לשורה מפסיק להו: עולשין. עשז ושמו קרישפיל"א: **שחיב בפאה חייב במעשרות ויש שחיב במעשרות ואינו חייב בפאה: גמ'** לאתווי מאי לאתווי תאנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן **"כלל אמרו בפאה יכל שהוא אוכל וגשמר וגידולו מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי סטים וקוצה וגשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי כמהים ופטוריות ולקיטתו כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר** ^ס **תנן "כל שהוא אוכל וגשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני** ^{סא} **הם היו בהם שומים ובצלין חייבין** ^ס **דתנן "מלגבות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכ"א "מאחת על הכל אומר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען מתחילה לבהמה וגמלך עליהן לאדם צריכות**

אוכלין ובפרק העור והרוטב (שם דף קד:) תנן והקיפה מנטרפיין לטומאת אוכלין ומפרכס בגמרא (שם דף קכ.) מאי קיפה תצלין אלמא אין להם טומאת אוכלין אלא ע"י צירוף וי"ל דליכא ד' מיני תצלין דנהנו דלין רלויין אלא לטעמא לא מטמו טומאת אוכלין ואין חייצין כמעשר אכל תצלין דרלויין נמי כפני עצמן ועצידן נמי לטעמא כגון שומיס וצללים חייצין כמעשר ומטמאים טומאת אוכלין אי נמי היא דפ"ק דחולין (דף ו.) ללדדין קתני ולא קאי מעשר תצצלין אלא אשזור גרידא ושביעית קאי אף תצצלין דלף כמלכל כזמהה נהגא כדתנן במס' שביעית עוד הקשה הכז ר"ש מטיי"ל דלקמן (דף נא:) אמרינן דנמנו וגמרו דלון פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וצפ' ככל מעריבין (עירובין כח:) אמר זרע הגרגיר למאי חזי וקאמר שכן ראשונים שלא היה להם פלפלין היו שזקקין אותו ומטבילין כו את הלוי וכו"ש דפלפלין מתעשרין מהאי טעמא וי"ל דזרע גרגיר כי שזקקין אותו להטביל כו חזי אף צעינו אלא דלין רגילות לשזקקן כדי לאוכלן בלא טיבול לפי שע"י טיבול עדיף טפי אכל תצצלין רלויין לאכילה לא נמי ספיחים רלויין יומר וס"ד כמיצ כפאה קמ"ל:

וגידולו מן הארץ למעוטי ופטוריות ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא והא כל דבר שאין גידולו מן הארץ קתני תני וכול דבר שאין יונק מן הארץ א"כ נמי כשמעתין צריך למימני יונק מן הארץ: **למעוטי תאנה. תימה מאי שנא דתאנה וירק חייצין כמעשר ופטורים מן הפאה דמן התורה אין נוהג פאה ומעשר אלא כדגן מירוס ויזאר כלכד ומאי שנא דחייצו כחמים טפי כמעשר כזפאה ואומר ר"מ משום דתאנה אין לקיטתה כאלה הלכך לא גזרו כחמים פאה כה שלא יכפו עניים ממי יגמור כעל הצית לקיטתו ויפסידו יומר כמקום אחר מזה שיריחו כפאה זאת וירק נמי אין הפאה חשוכה ואינה שזה כ"א מעט ואם ימתינו אחריה עד הערב יפסידו יתר: **שזרען מתחלה לבמה**. משמע דסתמא לאלס קיימי או לתרווייהו ופאה"י כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו (י) **אף על גב דלמך דתאנה (כריתות דף ט)**. כל המיוחד לכולל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב דיוון שזרען לבהמה אין עליה שם אוכל ולא היה צ"ש שני גידולים מעולם לאלס והא דלמר כהעור והרוטב (חולין קכח). עולשין שלקטן והדיחם לבהמה וגמלך עליה לא הוכשרו וי"ל דמיירי שהיו מתחילה מיוחדים לבהמה אי נמי שמא אין הכשר מועיל אף כזאכל אדם אי הוא הכשר לצורך כזמה:**

בא סימן פרק ששי נדה

ס **כל הכשר לדון כשר דהעיד**. וא"ת והרי אשה דכשרה לדון כדכתיב כדצורה והיא שופטה את ישראל כעת היא ואשליה פ"ק דצ"ק (דף טז.) דרשינן אשר תשים לפניהם השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין כצמורה וכי היכי דהאי קרא מיירי כנדונין מיירי נמי צדיינין כדדרשינן כהמגרש (גיטין פח:) לפניהם ולא לפני עובדי כוכבים ואשה פסולה להעיד כדלמר כפרק שבעת העדות (שעווע דף ג.) וי"ל דה"ק כל איש הכשר לדון כשר להעיד אי נמי נהי כדנדונין היו אשה ככלל מ"מ צדיינים אין אשה ככלל ודצורה היתה דנה ע"פ הדיבור אי נמי לא היתה דנה אלא מלמדת להם הדינים ועירושמי פוסל אשה לדון וס' אית דילפי מועמדו שני אנשים (א) שני מעל פי שנים עדים ואית דילפי מוישאלו שני אנשים כזמנה: **י** **ורבי בא**ר. היא. וא"ת אמאי קאמר לאתווי סומא ופלגי מתניתין אסתמא דסנהדרין (דף לב.) לימא לאתווי אוהב ושונא דכשרין להעיד ופסולין לדון כדלמר כפרק זה צורר (שם סז:) לרבנן דרבי יהודה וי"ל דלא פסיקא ליה שהרי לכל העולם כשרין א"נ מתניתין ע"כ לא מיתוקמא כרבנן דהא קתני כי הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא כשמי עיינו לרבנן ככשר לדון דהא לא מקשינן ריצים לנגעים ואילו להעיד פסול מאו ראה ואפילו כמה שראה קודם שנסתמא פסול להעיד כדלמר כיס נוחלין (ב"ב קכח.) היה יודע לו עדות קודם שנסתמא ונסתמא פסול וא"ת כפרק חוקת הצמים (שם דף מג.) דפרין וליסלקון צי תרי מינייהו ולידיינו הא כפ' יס נוחלין שהצמתי פוסל תחלתו כפסול וסופו כשערות וכי מימא לדון כשר טפי והמתן כל הכשר לדון כשר להעיד וי"ל דמתניתין מיירי כלהבא כל הכשר לדון להבא כשר להעיד מה שיראה מכאן ולהבא :

כל שחיב כמעשר מטמא טומאת אוכלין. וא"ת הא אמרינן בפ"ק דחולין (דף ו.) אינו מושש לשזור ומצלין שזה לא משום מעשר ולא משום שביעית משמע דמעשר שאני כשבין נתן טעם בקריה כדאמרינן גבי שבת משנתן טעם בקריה אינו מטמא טומאת אוכלין א"נ משום מעשר דקאמר (ביש נוחלין) [בחולין] לא קאי תצצלין אלא אשזור אבל שביעית קאי אף תצצלין דהא במאכל בהמה נמי נהגא שביעית: ספיחי סטיס. פירש"י דוקא נקט ספיחין אבל תצצלין ראוי לאכילה. ועי'לדפוסין ראויין יותר וס"ד"א דליחובי כפאה: גידולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטוריות. כפ' כיצד מברכין ובפרק הגדר מן הירק פריך והמתן אמר גידולי קרקע עלי אסור כמהין ופטוריות. ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא. והא דבר שאין גידולו מן הארץ קתני עני דבר שאינו יונק מן הארץ. ובשמעתין נמי צריך למימני יונק מן הארץ למעוטי כמהין ופטוריות: **למעוטי** תאנה. פירש"י טעמא דתאנה וירק פטורין מן הפאה וחיובין כמעשר משום דבספרי מתייבב מן התורה כל מילי כפאה בר תאנה וירק ובשביל הני תורתם לא רצו תכמים לגזור אבל כמעשר לא מתייבב אלא [בדגן

מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

(א) נראה דל"ל אלא כמנהל ונכנס וחסי וכן כל הקך דמתן וכו'. (ב) צ"ל ככל האילנות אין חייצין וכו'. מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

(א) נראה דל"ל אלא כמנהל ונכנס וחסי וכן כל הקך דמתן וכו'. (ב) צ"ל ככל האילנות אין חייצין וכו'. מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

(א) נראה דל"ל אלא כמנהל ונכנס וחסי וכן כל הקך דמתן וכו'. (ב) צ"ל ככל האילנות אין חייצין וכו'. מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

<div></div>
עין משפט גז מוצה
<p>יב א מיי פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"ז:</p> <p>יג ב מיי פ"ג מהל' סנהדרין אלוטל' נמי צ"ב וכל"מ כמג עשין לו טוש"ע חור"מ ס"ה סעי' ב:</p> <p>יד ג מיי פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"א (והלען כ):</p> <p>טו ד מיי פ"ג מהל' סנהדרין הל"ט כמג עשין לו טוש"ע חור"מ ס"ז סעי' ב:</p> <p>טז ה מיי פ"ג שם הל"ג כמג שם טוש"ע שם ס"ה סעי' ב:</p> <p>זו ו מיי פ"א מהל' טומאת אלוטל' הל"א ופ"ג הל"ג:</p> <p>יח ז מיי פ"ב מהל' מנחות עינים הל"א:</p> <p>יט ח מיי פ"ב מהל' מרומות הל"א:</p> <p>ט [מיי] פ"ב מהל' מנחות עינים הל"ב:</p> <p>כ י מיי פ"ג מהל' מנחות עינים הל"ז:</p>
<div></div>
<p>חוס' הרא"ש</p>

ר"מ היא. תימה אמאי קאמר לאתווי סומא ופליגא אסתם מתניתין דסנהדרין לימא לאתווי אוהב ושונא דכשרין להעיד ואין כשרין לדון לר' יהודה וי"ל דלא פסיקא בפי' זה בורר וי"ל דלא פסיקא ליה משום דלשאר אנשים כשרין לדון אפי"צ מתניתין לא מיתוקמא כרבנן דהא קתני כל הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא כשמי עיינו דכשר לדון דלא מקשינן ריבים לנגעים והואו סומא דהוא בשיכבותיה דר' יוחנן מסתמא סומא כשמי עיינו היה ופסול להעיד דאו דהא כתיב ואפי' במה שראה קודם שנסתמא פסול להעיד כדאמרינן ביש נוחלין היה יודע עדות קודם שנסתמ' ונסתמא פסול: **כל שחיב כמעשר מטמא טומאת אוכלין**. קשה מהא דאמרינן (ביש נוחלין) [בפ"ק דחולין] אינו מושש לשזור ולתבלין שבה משום מעשר ומשום שביעית. ובפי' העור והרוטב תנן הקיפה כמטין לטמא טומאת אוכלין וקאמר בגמרא מאי קיפה תבלין אלאמא תבלין אין לו טומאת אוכלין אלא על ידי צירוף אע"ג דחייב כמעשר וי"ל דיש מיני תבלין שאינן ראויין אלא לטעמא והני לית להו טומאה ולא מתייבב כמעשר. ריש מיני תבלין שראויין בפני עצמן וגם עבדי לטעמא כגון שומים ובצלים ואותם יש להם (וטומאה) וגם חייבין כמעשר. א"נ הקך דקיפה שאני שכבר נתן טעם בקריה כדאמרינן גבי שבת משנתן טעם בקריה אינו מטמא טומאת אוכלין א"נ משום מעשר דקאמר (ביש נוחלין) [בחולין] לא קאי תצצלין אלא אשזור אבל שביעית קאי אף תצצלין דהא במאכל בהמה נמי נהגא שביעית: ספיחי סטיס. פירש"י דוקא נקט ספיחין אבל תצצלין ראוי לאכילה. ועי'לדפוסין ראויין יותר וס"ד"א דליחובי כפאה: גידולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטוריות. כפ' כיצד מברכין ובפרק הגדר מן הירק פריך והמתן אמר גידולי קרקע עלי אסור כמהין ופטוריות. ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא. והא דבר שאין גידולו מן הארץ קתני עני דבר שאינו יונק מן הארץ. ובשמעתין נמי צריך למימני יונק מן הארץ למעוטי כמהין ופטוריות: **למעוטי** תאנה. פירש"י טעמא דתאנה וירק פטורין מן הפאה וחיובין כמעשר משום דבספרי מתייבב מן התורה כל מילי כפאה בר תאנה וירק ובשביל הני תורתם לא רצו תכמים לגזור אבל כמעשר לא מתייבב אלא [בדגן

מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

(א) נראה דל"ל אלא כמנהל ונכנס וחסי וכן כל הקך דמתן וכו'. (ב) צ"ל ככל האילנות אין חייצין וכו'. מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

(א) נראה דל"ל אלא כמנהל ונכנס וחסי וכן כל הקך דמתן וכו'. (ב) צ"ל ככל האילנות אין חייצין וכו'. מירוס ויצהר] וגזור על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הקך דרשות אסמכתא בעלמא ינהו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא (א) כברים וכן כל הקך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות כו וכן דריש בספרי משבחון שבות אלא כל הקך דרשות דסיפרי אסמכתות בעלמא ינהו ותו דמדרבנן נמי (ב) אילנות אין חיביבן בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחורבין כו. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה כדבר שאין לקיטתו כאחד משום חפסד עניים שהיו מצפיין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ויברק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריחו מוטעל לעינים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרווייהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו ואע"ג דאמרינן כי המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דרען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל: